

Свобода народам!

Свобода людині!

... Ігор Білий ...

А А А А
А А А А А А А А
А А А А А А А А
А А А А А А А А
А А А А А А А А

Б Б Б Б Б Б Б Б
Б Б Б Б Б Б Б Б
Б Б Б Б Б Б Б Б
Б Б Б Б Б Б Б Б
Б Б Б Б Б Б Б Б

Н Н Н Н Н Н Н Н
Н Н Н Н Н Н Н Н
Н Н Н Н Н Н Н Н
Н Н Н Н Н Н Н Н
Н Н Н Н Н Н Н Н

В БОРОТЬБІ
ЗА СВОБОДУ НАРОДІВ

Канадсько-Український Бібліотечний Центр

Канадське Товариство Приятелів України
Торонто - Канада

Із збірки:

Повіді для українського самостійника на чужині

/7/

Р.ІІІ.

1947

Працюючі! Боріться за перебудову ССРСР на
засадах вільної співпраці незалежних держав!

Працюючі! Боріться за право кожного народу
свобідно визначати форми політичного, господар-
чого, суспільного і культурного життя у власній
державі!

Геть диктатуру Сталіна, геть насильство
над народами і людьми!

Геть імперіалізм і імперії. Хай живуть
незалежні національні держави всіх народів!

Працюючі міста і села! Єднайтеся в боротьбі
проти Сталіна, проти НКВД і економічного визиску
класом більшовицьких вельмож!

I. -- ПОЧАТКИ СПІЛЬНОГО ФРОНТУ ПОНЕВОЛЕНИХ.

Змагання до державної самостійности.

Природним і головним змаганням кожного народу є мати свою незалежну державу, бо тільки в своїй самостійній державі може народ повні і всебічно розвивати всі свої творчі сили. В неволі народ нидіє і занепадає, тому коли хоче жити і рости — мусить боротися за знищення чужого ярма, за здобуття своєї держави, незалежности, свободи. Тому й зрозуміло, що для народу, який в наслідок таких чи інших причин не має своєї держави, найважливішою справою є питання його визвольної політики, цеб-то шляхів і засобів політичного визволення.

КОНЕЧНІСТЬ СПІЛЬНОЇ БОРОТЬБИ.

У всякій боротьбі дуже важною справою є взаємовідношення сил. Народ, що вступає на шлях боротьби, мусить собі ясно усвідомити, якими силами розпоряджає сам, а якими ворог.

Найчастіше є так, що власні сили поневоленого народу замалі, щоб могли успішно протиставитися гнобителеві й народ шукає тоді інших, прихильних йому сил, щоб разом з ними виступити проти ворога. Такими силами є звичайно інші бездержавні народи, що в однаковій мірі зацікавлені у визвольній боротьбі. Зі спільноти національно-державних інтересів постає спільний визвольний фронт поневолених народів, яку об'єднують свої сили для боротьби за спільні цілі.

КИРИЛО-МЕТОДІЇВЦІ.

В історії українського народу оця свідомість конечности включити свої національно-державницькі змагання в міжнародню політику й таким чином надати власному національному питанню міжнароднього значення, досить давна і вкорінена. Щоб не заходити в дуже давне минуле, обмежимося до висвітлення цієї справи тільки в новітніх часах.

Сто років тому гурт українських патріотів, роз-

думуючи над справою державного визволення України, прийшов до переконання, що це можливо здійснити тільки шляхом об'єднання всіх слов'янських народів у одну спілку держав під проводом України. Для поширення і проведення в життя цих думок заснували вони таємне товариство, яке назвали - від імені слов'янських апостолів св. Кириля і Методія, - "Кирило-Методіївським Брацтвом".

До провідних діячів цього Товариства належали, м. інш., Тарас Шевченко, Микола Костомаров і Панько Куліш, найвизначніші постаті українського культурного й політичного життя 19. століття. Микола Костомаров, письменник й учений-історик, виклав погляди "Братчиків" у книжці п. н. "Книга битія українського народу" /битіє - буття/. В цій книжці він, м. інш., пророкує, що Україна стане політичним осередком/центром/ усього слов'янського світу, угольним/наріжним/маменем великої всеслов'янської державно-політичної будівлі/спілки/.

Думки кирило-методіївців знайшли пригожий ґрунт серед українського національно-свідомого громадянства й почали швидко поширюватися. Але московська царська поліція скоро зикрила "Брацтво" та виварштувала його головних діячів. Після довшого ув'язнення засуджено їх на заслання, а в парі з цим і саме "Брацтво", яке тількищо почало розвиватися, занепало.

: Але основна його думка /ідея/ про спільність долі українського народу з долею інших слов'янських народів не загинула. Вона жила далі й відродилася наново, хоч у зміненому виді, в 1917 р.

З'їзд народів у Києві 1917 Р.

Юли перша світова війна та березнева революція струсували основами російської великодержави /імперії/, що її слушно названо "тюрмою націй", тоді ці народи негайно захопилися біля

будування своїх самостійних держав. При цьому свідомість потреби й konieczности виступати та діяти спільно виявилася живою серед усіх народів, а доказом цього був зїзд народів у Києві 1917 р.

Зїзд цей був скликаний за почином голови "Української Центральної Ради" проф. Михайла Грушевського, історика світової слави, а взяли в ньому участь представники майже всіх поневолених народів російської імперії. Зїзд був виявом збірної волі всіх досі поневолених народів Росії виступати в майбутньому спільно в боротьбі за свої національно-державні права.

Це бажання народів боротися спільно було потім не-раз практично здійснюване. Воно проявилось, наприклад, в таких актах /чинях/ як об'єднання в Білорусії України /як першою/ державної самостійності братньої Білорусії, а Білорусією незалежності України, долі в спільній боротьбі українських, донсько-козацьких, татарських і польських військ проти большевиків і багато інших. І хоч із розвитком історичних подій взаємовідносини поміж окремими народами набували різних форм, мінялися з приятелів на ворогів і навпаки, то всеж таки і здорове народне чуття і інстинкт і політичний розум вказували народам єдино правильний шлях діяння - узгодження своїх національних інтересів та змагання підпорядковуючи побічне і другорядне головному й найважливішому.

II. ВЕЛИКИЙ ЗБІР ОУН.

У продовж наступних 25-ох років розвиток політичної думки багатьох народів, в першу чергу бездержавних, пішов далі по вище накресленій головній напрямній. З окрема глибоко вкорінилось відчуття і зрозуміння спільності долі поневолених націй в українському народі, що особливо виразно виявилось в постановках II. Великого Збору Організації Українських націоналістів /ОУН/ в 1941 р. Провідна політична українська революційно-визвольна організація:

на своєму Великому Зборі, чітко й виразно зайняла становище в справі відношення до інших народів, з окрема ж до тих, що таксамо, як український, поневолені ворогами. В цих постановках як основу української визвольної політики визнано орієнтацію на революційні сили власного народу й інших народів поневолених або загрожених большевизмом, що повинні в спільній боротьбі розвалити московсько-большевицьку тюрму народів і взаємно допомогти кожному народові здобути свою самостійну державу.

"НАШ ФРОНТ" І ПЕРШІ СПРОБИ.

Для поширювання цих думок серед українського й інших народів почала ОУН видавати в 1941 р. журнал "Наш фронт". Статті цього журналу були друковані українською мовою та мовами інших підсоветських народів. В них була пропагована ідея Визвольної Революції Народів, обгрунтовувалася думка про konieczність спільної та узгідненої боротьби проти спільного ворога — большевизму, бо це єдиний можливий шлях до здобуття поневоленими народами політичної незалежності.

Тоді ж почалися перші спроби налаштування зв'язків з революційно-визвольними організаціями інших народів для підготовки й організування спільного діяння /спільної акції/, спрямованого на визволення народів з большевицького ярма та побудову незалежних національних держав.

ПЕРЕТЛЯД ЗМІСТУ.

Змагання до державної самостійності. Конечність спільної боротьби поневолених народів. "Кирило-Методіївське Брацтво". З'їзд народів у Києві в 1917 р. II. Великий Збір ОУН. "Наш фронт" і перші спроби.

II. ВІД ІДЕЇ ДО ДІЛА.

Короткий перегляд змісту I-го розділу.

Основне змагання кожного народу — це змагання до державної самостійності, при чому в боротьбі проти гнобителів кінцевий є спільний фронт поневолених народів. Ідея спільної боротьби народів проти окупантів має в Україні давню традицію. В новітніх часах вона тягнеться червоною ниткою по через "Кирило-Методіївське Братство" і З'їзд Народів у Києві в 1917 р. аж до II. Великого Збору ОУН у 1941 р. і видання журналу "Наш фронт" та перших спроб організації спільного визвольного фронту поневолених народів проти большевизму.

НАЙПЕРЕДОДНІ НІМЕЦЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ ВІЙНИ.

В 1940-41 рр., напередодні німецько-більшевицької війни, Політична Комісія при Проводі Організації Українських Націоналістів Революціонерів /ОУН/ проводить жваву політичну діяльність серед поневолених Москвою народів. В тому часі відбувається низка політичних розмов і конференцій з представниками Кавказу, з білорусами й народами Уралу /Комі, Мордва/.

У висліді цієї акції устійюється спільна політична лінія. На сторінках спільного журналу "Наш фронт" розгортається політична дискусія і розяснюється проблеми спільного антибільшевицького фронту боротьби. Ця підготовча праця проходить у несприятливій атмосфері сподіваного воєнного конфлікту Німеччини зі Союзом Радянських Союзом.

У СПІЛЬНІЙ БОРОТЬБІ ПРОТИ НІМЕЦЬКОГО ОКУПАНТА.

Після вибуху німецько-більшевицької війни новий окупант — гітлерівська Німеччина — побібно як і його попередник — большевизм — починає проводити на зайнятих ним теренах політику важ-

ного гноблення, безоглядного визиску й жорстокого терору.

Проти цього нового гнобителя починає організуватися збройний спротив підбитих народів, який набирає з скорому часі великих розмірів і сили передусім на українських землях. Тут постає Українська Повстанча Армія /УПА/, яка в боротьбі проти німецького окупанта виростає швидко на велику військову й політичну силу.

У висліді воєнних дій в Україні найшлося багато членів народів Східної Європи й Азії, які опинилися тут як воєнно-полоненці, переселенці, робітники, тощо. УПА притягає до себе їх увагу і до її збройних відділів починає зголошуватися багато чужинців. В тому самому часі організують німці при "Вермахті" з полонених червоноармійців національні відділи для боротьби з більшовиками, та в першу чергу пробують їх ужити проти відділів УПА. Але вони з УПА боїв викинають, входять з нею в порозуміння, інформують про все, а далі починають переходити на сторону УПА і бити німців.

У половині 1943 р. неукраїнців в УПА вже досить багато і тоді ж /25 червня/ відбувається конференція представників продиноких національностей, на якій розглянено низку актуальних справ.

І. КОНФЕРЕНЦІЯ ПОНЕВОЛЕНИХ МОСКОВСЬКИМ БОЛЬШЕВИЗМОМ НАРОДІВ.

Упродовж наступних місяців кількість неукраїнців в УПА збільшується, а рідночасно йде підготовка до скликання І-шої Конференції поневолених московським більшовизмом народів.

Конференцію цю назначено на день 21. і 22. листопада 1943 р. На передодні нарад був бій з німцями, які наблизилися до тієї місцевості де мала відбуватися Конференція. Повстанськими частинами командував майор грузин. У бою взяли теж участь делегати на Конференцію. Німців розбито і Конференція відбу-

лася та тривала повних два дні.

УЧАСНИКИ І ПРОГРАМА І-шої КОНФЕРЕНЦІЇ.

В Конференції взяли участь представники 13-ох національностей /азербайджанці, бакири, білоруси, грузини, вірмени, кабардинці, казаки, осетинці, черкеси, чуваші, татари, узбеки й українці/.

Головував на Конференції українець Левченко /правдиве ім'я - Ростислав Волошин -Зерезьк, псевдоніми Павленко, Горбенко й інші, згинув при переході більшовицького фронту влітку 1944 р./.

На Конференції виголошено такі доповіді:

1. "Оцінка сучасного політичного становища" - доповідач Карло /грузин/, співдоповідач - Вагровий /українець/.

2. "Політичні завдання поневолених народів", - доповідач Іванів /українець/.

3. "Практичні цілі єдиного фронту поневолених народів" - доповідач Верещак /українець/.

ОЦІНКА ПОЛІТИЧНОГО ПОЛОЖЕННЯ.

В доповідях і дискусії розглянено політичне положення в світі і в ССР та намічено лінію спільної боротьби з німецьким і московсько-більшовицьким імперіалізмами.

Друга світова війна між німецьким націонал-соціалізмом і московським більшевизмом є типовою імперіалістично-загарбницькою вуйною за панування над світом, за новий поділ матеріальних багатств, за здобуття нових сировинних баз і ринків збуту, за поневолення народів і експлоатацію їхньої робочої сили.

Обидва воюючі імперіалізми заперечують право народів на їх вільний політичний і культурний розвиток у самостійних національних державах та несуть усім народам політичне, соціальне й культурне поневолення в формі гітлерівської "Нової Європи" чи більшовицького ССР.

Свої грабницькі цілі намагаються імперіаліс-

ти замаскувати брехливими гаслами про соціальну рівність, визволення працюючих, слов'янофільство і російський патріотизм.

Імперіалістична війна довела до великого матеріального й військового виснаження і загострила політичні й економічні /господарські/ суперечності в середині імперій. Це створює корисні обставини для наростання визвольного руху серед поневолених народів.

Останній час позначається швидким ростом і загостренням революційних дій поневолених народів. В цьому запорука перемоги визвольних революцій та нового світового будучого.

ПОЛІТИЧНІ ЗАВДАННЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ.

Політичні завдання поневолених народів зисувала Конференція так:

Тільки національні революції поневолених народів припинять безглузду воєнну різанину й принесуть світові тривке замирення. Новий міжнародний лад, опертий на пошанування політичних прав кожного народу, дасть кожному народові повні можливості культурного й економічного розвитку. В системі вільних національних держав забезпечується повна свобода людини, далення і експлуатації досі казарменною системою імперіалізму.

Щоб припинити терор, знуцання імперіалістів та приспшити революційні дії проти імперіалізму, Конференція закликає всі поневолені народи послити політично-революційну боротьбу на своїх теренах для вирівнювання натуги революційного фронту проти імперіалізму.

Для швидкої і повної перемоги національної революції потрібний один спільний фронт усіх поневолених народів. Тому Конференція вважає необхідним створення спільного комітету народів Східної Європи й Азії, який буде координувати /узгіднувати/ всі національно-революційні сили тих народів, виробить єдину лінію боротьби зі спільним ворогом,

єдину тактику боротьби та у відповідний момент дасть гасло до одночасного повстання всіх понево-
лених народів.

ПРАКТИЧНІ ЦІЛІ ЄДИНОГО ФРОНТУ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ.

Найближчі практичні завдання, які стоять перед
поневоленими народами, окреслено так:

1. Пропаганда визвольних ідей серед якнайширших
- кругів населення усіх поневолених народів;

2. Організація національних, політичних сил
на власних теренах;

3. Організація збройних сил на своїх територіях
і дружин народів.

Перше завдання поневолених народів — це бороть-
ба за державну самостійність. Усі поневолені наро-
ди повністю досі не досягли до самостійного життя, на що
вже дали докази в теперішньому чи історичному

минулому. Вони впродовж своєї старої і найнові-
шої історії не раз виявили волю до самостійного
життя, підіймаючи збройні повстання проти царсь-
кого і советського імперіялізмів. Отже визвольна
боротьба поневолених народів Сходу Європи й Азії
не є нічим новим, вона вже велася, має свою ге-
роїчну традицію і продовжується далі. Українці
проводять збройну боротьбу з німецькими і больше-
вицькими імперіялізмами, на Кавказі йде проти боль-
шевицької партизанки і т. д. Отже з одного боку,

завданням зорганізованого революційного фронту
поневолених народів є скоординувати дії збройних
сил усіх поневолених народів, з другого боку —
посилити діяльність вже існуючих політичних виз-
вольних організацій, а де їх ще немає — творити
такі прискореним темпом. Від політичної роботи
треба поступово переходити до збройної боротьби
і поставити большевицький імперіялізм перед факт
діючого єдиного фронту поневолених народів.

У тих народів, де ще немає політичної визволь-
ної організації, працю треба починати пропагандою

державної незалежності і спільного фронту боротьби, творенням організаційної сітки, переходячи далі до масових народніх виступів.

З метою координування дій визвольної боротьби поневолених народів треба якнайскорше створити Комітет, в склад якого мали б входити представники революційних організацій усіх народів. Тільки спільна дія дає запоруку перемоги.

Чергова важна справа - це підготовка сил поневолених народів на українській території. Тут знаходиться багато членів поневолених народів, які через німецький полон та внаслідок інших причин попали на українські терени. Завданням Комітету представників поневолених народів є організувати відділи Національних Повстанчих Армій на українських землях, які в майбутньому перейдуть у рідні землі для розгорнення боротьби за власну державну самостійність у повну ширину. Численні такі відділи вже існують і борються на стороні УПА проти німецьких і большевицьких загарбників за свої національні ідеали.

Рівнобіжно з організуванням відділів Національних Повстанчих Армій, Комітет Поневолених Народів приготується до відтягнення членів своїх національностей з Червоної Армії, що посувається в глибину Європи.

МАНІФЕСТ ДО ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ СХІДНЬОЇ ЄВРОПИ Й АЗІЇ.

Конференція проголосила маніфест до поневолених народів Східньої Європи й Азії, в якому зясувала суть другої світової війни і вказала на ті завдання, що стоять перед поневоленими народами.

Щоб вийти зі сучасного трудного становища, в якому опинилися поневолені народи внаслідок загарбницької війни німецького і московсько-большевицького імперіалізмів, замало лише припинити війну, а треба ще зніщити імперіалістичні кліки й побудувати новий лад на Сході Європи і в Азії.

цей лад, можуть бути побудовані на системі незалежних держав. Можливі нації на своїй етнотериторіальній території.

Здійснити цей лад можна тільки шляхом визвольної революції поневолених народів. Ці народи вже вступили на цей шлях і в своїй боротьбі добилися вже поважних успіхів. Велика армія національної революції поневолених народів - це мільйони бійців Червоної Армії розсіяні по цілій Європі й Азії в окопах, на фронтах, у запліт, в німецькому полоні, в національних батальйонах при німецькій армії, мільйони робітників у воєнних заводах, в колгоспах, на котормих роботах у Німеччині і в Сибірі, а деки мільйони працюючих інтелігентів, готових своїм завзятым і працею скріпити революційну боротьбу проти імперіалістичних катів.

Маніфест звертається по черзі до бійців Червоної Армії, робітників воєнних заводів, приналежних до чужонаціональних батальйонів при німецькій Армії та працюючої інтелігенції, звиваючи всіх їх віддатися всецїло святій справі визволення своїх народів. Маніфест закінчується підкресленням основного завдання поневолених народів і вказанням головної напрямної їх змагаль. "Революційними силами народів у спільнім фронті боротьби проти імперіалістичного загарбників, збудуємо новий лад, оснований на справедливості й волі народів".

У БОРОТБІ ПРОТИ ДВОХ ІМПЕРІАЛІСТІВ.

I-ша Конференція поневолених народів Східньої Європи й Азії була важним етапом на шляху їх визвольної боротьби. Вона могла відбутися в такому складі й фронті тільки завдяки тому, що спільний революційний фронт поневолених народів був уже в тому часі живою дійсністю.

На першому плані і в центрі цього єдиного визвольного фронту народів проти імперіалістів стояла /як стоїть, зрештою і досі/ героїчна УПА, а діяльність організованих при ній національних відділів інших народів. Ціми збройними революційними силами поневолених народів довелося змагатися - аж до прогнання

німецького наїзника з їх земель, - у важкій завзятій боротьбі на два фронти проти гітлерівсько-німецького і московсько-більшевицького імперіялістів. Ця боротьба сповнена безприкладним героїзмом, мужністю, завзятістю, безмежною посвятою і безчисленними жертвами найкращих синів тих народів, які повстали до великого змагу за свої підставні права на свободу й державну незалежність.

В цій боротьбі революційним арміям удалося добитися поважних успіхів. Значні терени їх національних територій були очищені від ворога. Врятовано людей від поголовного винищування через наїзників, перешкоджено масовим вивозам на каторжні роботи, охоронено перед грабунком хліб, і все це дало змогу не лише зберегти фізичне існування народних мас на цих теренах, але й розвинути швару діяльність на багатьох відтинках господарського і культурно-політичного життя.

Всі ці поважні досягнення тим більші, що здобути вони в умовах безперервної важкої боротьби проти двох наїзників. При чому більшовики кидали до боротьби з повстанцями не лише спеціально вишколені й добре озброєні частини окремих військ НКВД, але й висилали ще загони червоних партизан, які мали бути ножем у спину революційним арміям на цих теренах, де вони згодили бої з німцями.

У цій спільній важкій боротьбі проти двох імперіялістів мільнів і ще більше сцементувався єдиний визвольний фронт поневолених народів, як вияв їх незламного бажання бути свободними і творити своє життя по власній волі й уподобі. Контрольні питання.

Які були перші спроби організації визвольного фронту поневолених народів у 1940-41 рр.? Як повстала УПА? Які були допоміжні сили УПА? Серед яких обставин відбулася перша Конференція поневолених народів? Хто був учасником 1-шої Конференції? Яка була програма 1-шої Конференції? Як оцінила Конференція тодішнє політичне положення? Які політич-

ні завдання поневолених народів? Які основні думки Манифесту 1-шої Конференції? Які були досяги повстанчих армій у боротьбі на два фронти?

ІІІ. РОЗШИРЕННЯ ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ.

Короткий перегляд змісту двох попередніх розділів.

Ідея спільної боротьби народів проти наїзників має в Україні давню традицію. Найважливіші її етапи в новітніх часах - це "Кирило-Методіївське Брацтво", З'їзд народів в Києві 1817 р., АІ. Великий Збір ОУН і перші спроби в 1940-41 рр.

Після вибуху німецько-більшевицької війни український народ творить, у боротьбі проти двох окупантів, УПА, а при ній організуються національні відділи інших народів Східної Європи й Азії. Визвольний фронт народів охоплює теж інші національні території. Ідеологічно-політичною надбудовою цього фронту стає 1-ша Конференція поневолених народів /21-22. XI. 1943. р. в Україні/. Конференція проголошує Манифест до поневолених народів, вzywаючи їх до спільної боротьби з окупантами, та стверджує, що тільки визвольною революцією можна розв'язати ССРСР.

ПЕРЕКОЧУВАННЯ ФРОНТІВ І РОЗВАД НІМЕЧЧИНИ.

Німецький імперіалізм, який намірився був оволодіти цілим світом, а у відношенні до підбитих народів застосовував політику кривавого терору та масового винищування, почав в 1943 р. швидко коти-тися до своєї неминучої загибелі. Стискуваний концентричним напором аліантів та розсаджуваний революційно-визвольною боротьбою поневолених народів з нутра, почав він відповзати з чужих теренів у напрямі кордонів Німеччини, а далі битий та все більше звужуваний на своїй власній території скаптулював урешті в травні 1945 р.

У слід за уступаючими німецькими арміями суну-
 на захід більшовицька навала. Через терени, охоп-
 ні визвольно-повстанськими військами, перекочу-
 валися воєнні фронти і цей факт ставив революцій-
 ні армії народів у незвичайно важке та складне
 положення. Проте названі армії витримали цей важ-
 кий іспит і давши переважитися понад і поміж се-
 бе ворожим фронтам, виринули наново в запилі біль-
 шевиків, які, після остаточного розвалу Німеччини,
 залишилися єдиним ворогом свободолюбних народів.

НОВИЙ УКЛАД ПОЛІТИЧНИХ СИЛ У СВІТІ.

У висліді другої світової війни ціла східна
 й майже ціла північно і південно-східна, як тек
 середуща частина Європи опинилася під пануванням
 московського більшевизму. Цей загальносвітового
 значення факт створив новий уклад політичних сил
 у світі. Він захитав політичною рівновагою світу,
 а окупувавши низку нових країв збільшив у вели-
 кій мірі число поневолених народів та створив
 таким чином підставу для поширення і посилення
 визвольно-революційного фронту свободолюбних на-
 родів Європи й Азії.

Після закінчення війни витворився такий полі-
 тичний стан у світі, що свідомість світової загро-
 зи більшевизму значно зросла. З одного боку -
 Сполучені Штати Америки /США/ і Велика Британія
 станули віч-на-віч перед дуже небезпечним конку-
 рентом до неподільного панування над світом, небез-
 печним не лише своїми великими людськими резерва-
 ми, величезними матеріальними ресурсами і могутнім
 воєнним потенціалом /силою/, але-і це передусім -
 небезпечним своєю пропагандою, ідеєю і програмою
 соціальної революції. З другого боку - цілий ряд
 нових народів зіткнувся безпосередньо з більшеви-
 цькою дійсністю і побачивши зблизька її правдиве
 обличчя, відвертається від неї і стає до активної
 боротьби з новим наїзником. Таким чином і перед
 західними альянтами /союзниками/ і перед понево-

леними народами Європи й Азії виразно виринула грізна небезпека більшевизму та станули на весь зріст ті величезні завдання, які лежать їх у сучасному та недалекому майбутньому.

ВКЛЮЧЕННЯ В БОРОТЬБУ НОВИХ НАРОДІВ.

Окупація Москвою цілої низки нових країн має те додатне, що фронт безпосередньо заінтересованих в боротьбі з більшевизмом значно збільшився, а через те зросла і зміцнилася сила їх відпору. До числа країн уже давніше окупованих Москвою дійшла тепер ще Польща, Чехія, Словаччина, Мадярщина, Румунія, Болгарія, Альбанія, Сербія, Хорватія, Словенія та значні частини Австрії й Німеччини. У всіх цих країнах, у слабшій чи сильнішій мірі, повстав протибольшевицький фронт, що подекуди вилився у широку партизанську боротьбу, зокрема в Польщі, Словаччині й Сербії.

У Польщі після формальної самоликвідації "Армії Крайовей" /АК/, протибольшевицьке підпілля не лише не зникло, але навпаки – значно розбудувалося й зміцнило, хоч це й досі не збрало якоїсь однородної організаційної форми. Сьогодні в Польщі існує низка підпільних збройних організацій, з яких найповажніші це "Народове Стілі Збройне" /НСЗ/ та "Вольносьць і Неподлеглосьць" /ВІНУ/, що ведуть широку збройну боротьбу проти польсько-большевицького режиму. У багатьох випадках вони співпрацюють з УПА, а навіть провадять спільні боєві дії /напр., спільна збройна акція УПА і ВІН на повітове місто Грубешів у червні 1946 р./ . Крім цього в Польщі йде запекла політична боротьба, в якій протибольшевицькі сили, використовуючи різні можливості та вживаючи різних форм, намагаються підірвати ґрунт під зневаженим польсько-большевицьким режимом.

На шлях збройної боротьби проти більшевизму вступила теж Словаччина. Словацький народ дуже швидко відлучився зі свого самото- і русофільства,

і вже в короткому часі після приходу більшовиків гори Словаччини зареїлися від словацьких повстанців, т.зв. "білих партизан". Словацькі національно-самостійницькі елементи перейшли до підпольно-революційної боротьби проти більшовицького окупанта, що безпосередньо і посередньо /"чехословацький режим"/ гнобить й експлуатує їх країну. І тут, подібно як у Польщі, встановлено звязки та наладно-співпрацю з українським повстанчим рухом, що виявилось зокрема в численних пропагандистських рейдах відділів УПА на Словаччину в 1945-46 рр.

Широким розмірів набрала збройна боротьба проти більшовиків також на території т.зв. Югославії, зокрема в Сербії, де відділи "четників" бл.п.ген. Драги Михайловича ввесь час стоять у важкому зна-ру з більшовицько-тітовськими загонами.

Також в інших країнах /Румунії, Мадящині, Болгарії/ існують проти-більшовицькі повстанчі рухи, як один із проявів гострої боротьби проти московського більшовизму, і його вислужників, що має в цих країнах характер передувсім політичної боротьби т.зв. опозиційних партій проти урядових більшків. В останньому часі навіть у раніше дуже русофільській Чехії множаться яскраві протибільшовицькі виступи /як, напр., під час святкування роковин двотвердої Революції, коли то в низці місцевостей зірвано червоні прапори та скинено портрети Сталіна/. Рівнож в Австрії та Німеччині величезна більшість населення наставлена крайно ворожо до більшовицької Москви.

Таким чином на великих просторах підсередської Європи й Азії існує і діє широкий революційний протибільшовицький фронт народів, що має вплив теж на низку тих країн, які щоправда не окуповані більшовицькою Москвою безпосередньо, проте, будучи близько її політично-дійськового засягу, гостро відчують з її боку страху загрозу.

ПРОЕКТ ПОЛІТИЧНОЇ ПЛЯТФОРМИ АБН.

Пекучою потребою є об'єднати всі ті народи в єдиний одноцілий дільок, щоби з розпорочених сил, які діють проти більшевизму й життєво заінтересовані в його знищенні, створити один протибольшевицький фронт народів, що об'єднаними силами розважив би СРСР знутри і допоміг би цим народам здобути самотній суверенні держави. З цією метою велася і далі ведеться, рівнобіжно на рідних землях і на чужині, акція, щоб Антибольшевицький Блок Народів /АБН/ поставити можливо якнайвище під кожним оглядом, у зробити його могутнім інструментом визвольної політики поневолених Московою народів.

ГОЛОВНІ ЗАСАДИ ПРОЄКТУ ПОЛІТИЧНОЇ ПЛЯТФОРМИ АБН.

Ця акція проходить на основі проєкту політичної плятформи АБН, якої головні засади такі:

Метою Антибольшевицького Блоку Народів /АБН/ є об'єднати розпорочені сили всіх більшевизмом поневолених народів в один координуючий центр. Завданням такого центру є: 1/успішна оборона, 2/наступ широким узгідненням революційним фронтим, 3/узгіднення засадничих і тактичних напрямних закордонної політики й визначення спільних зовнішньо-політичних акцій.

Завданням АБН є помирити фронт боротьби на ті терени, на яких вона це не ведеться, або де вороги вдалося її послабити чи зліквідувати.

АБН існує фактично віддавна. Тепер і в майбутньому треба ще в більшій мірі з одного боку пропагувати його як ідею і концепцію /як думку і плян/, а з другого боку проводити життя, як практичну організацію на всіх краєвих і еміграційних теренах всюди там, де лише живуть скупченою масою чи в розпороченні члени народів, що боряться проти більшевизму.

Однак головним завданням АБН є координування боротьби з більшевизмом на рідних землях.

Народи входять до АБН добровільно, приймаючи на себе ті зобов'язання, що їх встановлено на спільній конференції.

Підставовою засадою проекту політичної платформи АБН є признання кожному народові права на державну самостійність і суверенність на його етнографічній території. Боротьбу проти більшевизму проводить кожний народ власними силами у співпраці з іншими заприязненими народами. Технічні труднощі співпраці краєвих сил треба надолужувати спільною політичною акцією на закордонному відтинку, і це є саме першим і найважливішим обов'язком еміграції.

В рямцях АБН дозволяються ближчі порозуміння і тісніші союзи між окремими народами і групами народів.

Означений народ може бути заступлений в АБН або представниками одного провідного політичного угруповання, яке носе на собі головний тягар визвольної-революційної боротьби даного народу, або представниками кількох політичних угруповань, що визнають засади політичної платформи АБН.

Після здобуття всіма народами суверенних держав АБН перестане існувати /хіба, що СССР - хочби в зміненій та зменшеній формі - залишився б і був би далі загрозою для їх існування!/, а народи мають змогу вільно творити потрібні їм коаліції та союзи держав, так з тими народами, що були в АБН, як теж і з тими, які до нього не належали. Народи Б'льоку, що цього хотіли б, могли б перейти в АБН у Союз Народів, який був би тривалою охороною їх національної суверенності.

Дії АБН проходять під найшляхотнішим ключем сучасної епохи: "Свобода народам - свобода людям"!

Пропагуючи ідею революційної боротьби та орієнтацію на власні сили народів, АБН признає конечність як найповнішого використання сприятливої зовнішньо-політичної кон'юнктури для здійснення завдань і цілей союзних народів.

ДЕКЛЯРАЦІЯ А Б Н.

Ідеї АБН і його загальна програма накреслені в основних рисах у Деклярації Комітету АБН. Основні думки /тези/ цієї Деклярації ухвалено 16 квітня 1946 р. на установчому зібранні уповноважених представників державно-політичних чинників та національно-визвольних центрів і організацій народів під-більшевицької Європи й Азії, на якому й був обраний Комітет АБН. Цей Комітет являється верховним органом АБН до часу скликання Конференції Народів АБН.

Головні думки Деклярації такі:

Боротьба з більшевизмом є конечна - в ім'я великої мети розвитку людства: свободи народів і людини. Більшевизм - це злочинна терористична партійна диктатура, що виключає будьяку свободу, демократію і національну гідність. ССРСР є правдивою тюрмою народів Східної Європи й Азії та постраком народів цілого світу. Більшевизм ограбував народи ССРСР і тримає їх у в'язках нестерпного національно-політичного і соціально-економічного поневолення, в злиднях і голоді та безпросвітньому духовому й фізичному рабстві, під тиском нечуваного терору. Більшевизм прагне несподівано оволодіти цілим світом і тому його імперіялізм загрожує всьому цивілізованому людству.

Боротьба з більшевизмом за свободу народів і людини є справою життя або смерті всіх свободолюбних народів і людей світу. Для виконання цієї історичної необхідності створено Антибільшевицький блок Народів /АБН/. АБН є об'єднання свободолюбних народів для боротьби з більшевизмом. АБН охоплює всі народи підбільшевицької Європи й Азії. На своєму прапорі, як основну мету своєї боротьби, АБН підносить гасло:

Свобода народам! Свобода людині!

Боротьба за здійснення цього гасла означає боротьбу проти тоталізму, імперіялізму і милітаризму в

всіх видів. Проти національного поневолення та державно-політичних устроїв, насильно накинених народам. Проти соціально-економічних відносин, допускаючих визиск людини людиною. Проти духово-культурного гніту, терору, злиднів і голоду народніх мас.

Боротьба з більшевизмом - це боротьба за правдиву демократію, суверенність і рівноправність усіх народів, визволення народів з-під влади загарбників, відновлення їх самостійних національних держав в етнографічних межах та направлення всіх кривд, заподіяних народам пануванням загарбників. За вільний вибір народами форм своїх державно-політичних устроїв, соціально-економічних відносин. За вільну духово-культурну творчість та звільнення людини від тиску всякого терору й забезпечення права кожної людини на хліб і гідне людське життя.

В сьогоднішній дійсності АБН бореться за зруйнування більшевицької тюрми народів - ССРСР та ліквідацію більшевицьких режимів у васальних державах і сателітах ССРСР. За самостійні, соборні, ні відкого незалежні держави вільних народів на руїнах ССРСР і відновлення повної незалежності у васальних державах і сателітах ССРСР. За повну демократизацію всього державного і суспільного життя народів, визволення зпід більшевизму та новий справедливий лад в їх вільних державах в інтересах народніх мас.

Маючи своїм першим і останнім завданням організувати погоджену і за єдиним пляном скоординовану антибільшевицьку визвольну боротьбу поневолених і загрожених більшевизмом народів, АБН прагне до того, щоб по остаточнім знищенні більшевицької тиранії на світі запанував тривалий мир між народами, при якому кожен народ мав би цілковито заперену безпеку своїх державних кордонів від усякої воєнної агресії, а всі люди в усіх країнах могли б жити спокійно, вільні від усякого страху

війни й нужди. В майбутньому це миг би забезпечити Блок Держав Вільних Народів, де б узгоджувалася зовнішня і військово-оборонча політика та здійснювалася господарська і всяка інша взаємодопомога цілком незалежних держав. В лоні Блоку можливі будуть всякі федерації, коаліції та інші зв'язки й ширші зв'язання тих народів, що не загрожуючи загальним інтересам Блоку до того прагнуть.

АВН включає в себе перш за все всі активні революційні національно-визвольні сили народів, що стоять на становищі непримиренної боротьби проти більшевизму за здійснення проголошеної АВН мети. Шлях до здійснення мети, що його АВН вважає за вирішальний, є Визвольна Революція Народів, революція національно-політична, соціальна і культурна, революція народів у ССР та країнах опанованих більшевизмом.

Факторами політично-милітарної сили і авангардом Визвольної Революції Народів АВН вважає революційні політичні організації народів АВН і революційні повстанчі армії цих народів. Вояцтво Червоної Армії, де є сили поневолених більшевизмом народів, під впливом ідей АВН перетворить Червону Армію в армію Визвольної Революції Народів. Головною ж підставою сили Визвольної Революції Народів вважає АВН народні маси.

Як протиставлення більшевицькому Комінтернові повстає революційний АВН. АВН проголошує гасло: Свободолюбні народи й люди всього світу, єднайтеся в боротьбі проти більшевизму, за свободу народів і людщини!

Контрольні питання:

Яке було завдання революційних армій з хвилиною розвалу Німеччини? Який уклад політичних сил у світі повстав після упадку Німеччини? Які нові народи включилися в боротьбу проти більшевизму?

Які є головні засади проекту політичної платформи АВН? Як повстав Комітет АВН? Які є основні думки Деклярації АВН?

ІУ. ПЕРЕНІЯД РОБОТИ АВН:

Короткий звіт третього розділу.

Після закінчення другої світової війни більшовицька Москва окупувала низку нових країн середньої і північно-східної Європи. Протибільшовицький визвольний фронт народів повернувся тепер і на ці нові країни та оформився в Антибільшовицький Блок Народів /АВН/. Ідеологічно-політичні й організаційні основи АВН засновані в проєкті політичної платформи АВН та Деклярації Комітету АВН, створеного на установчому зібранні 16.квітня 1946.р. АВН спирається на тезах, що кожний народ має право на власну самостійну суверенну державу на свої етнографічній території та що досягнути цього мету можна єдино шляхом Визвольної Революції Народів.

ДОТЕПЕРІШНІ АКЦІЇ АВН НА ЧУЖИНІ.

Дотеперішня робота АВН на чужині проходила головню в таких напрямках: 1/ побудова і розбудова організаційного апарату АВН, 2/ поширення ідеї АВН в народних масах, 3/ пропаганда справи визволення народів на міжнародньому форумі, 4/ акції в обороні прав скитальців.

Ідеться про те, щоб з одного боку розбудувати організаційний апарат АВН не лише в еміграційному центрі, але і на всіх тих теренах, де суцільною масою чи розпорошеною живуть члени народів АВН, а з другого боку необхідно спопуляризувати й закріпити в широких народних масах ідеї АВН, щоб єдиний протибільшовицький фронт народів АВН і тут, на чужині, став живим дійсністю. А далі, одно з перших і найважливіших завдань АВН на чужині -- це пропаганда на міжнародньому форумі справи визволення народів з-під більшовицького ярма і популяризація в широкому світі невичности боротьби за новий справедливий лад також на теренах підсоветської Європи й Азії. І в-решті дуже важна справа, що її теж мусить мати АВН постійно на увазі, це оборона

підставових життєвих прав мільйонної маси політичних біженців і висиленців усіх тих народів, що борються проти большевизму, щоб зберегти тих людей для справи визволення їх Батьківщини у сучасному і державного будівництва в майбутньому.

ОРГАНІЗАЦІЯ І РОЗБУДОВА АПАРАТУ АБН.

Важність і складність завдань, які стоять перед АБН на чужині, вимагають створення відповідного справного організаційного апарату, який був би спроможний відповісти як слід тим завданням. У першу чергу йшло про налагодження цієї справи в еміграційному центрі, щоб опісля за його почином і керівництвом охопити всі ті розлогі терени на європейському суходолі й за океаном, на яких розквітнула еміграція народів АБН.

Перші кроки в цьому напрямі вже зроблено, і сьогодні існує не лише організаційний осередок АБН на чужині, але й низка філій та цілий ряд окремих уповноважених представників у різних центрах Європи, а в останньому часті вже й за океаном.

На черзі є даліша розбудова організаційного апарату АБН, щоб вийшовши поза межі випадковості й тимчасовості створити густу й добре пов'язану мережу його філій, делегатур, місцевих відділів та представництв, при допомозі яких можна би усюди проводити потрібну роботу, спрямовану на здійснення ідей АБН.

ПОШИРЕННЯ ІДЕЙ АБН В МАСАХ.

Для поширення і закріплення ідей АБН в широких народних масах ведено відповідну усну й писану пропаганду.

Усну пропаганду проводжено при нагоді різних політичних зборів, національних свят, протестаційних мітингів і т.п. Виділялася вона будьто в формі окремих доповідей чи рефератів, бодьто голосів у дискусії, та причинялася багато до спопуляризування АБН серед широких мас.

Писана пропаганда велася при допомозі листівок, відозв, часописних статей, журналів та окремих видань на різних мовах.

Листівки й відозви видавано з нагоди таких чи інших подій, які стояли в простому або посередньому відношенні до життя скитальців чи їх народів. Так, нпр. коли деякі заскурузлі й шовіністичні чинники з-поміж російської еміграції розпочали безвідповідальну проти-українську нагітнку, Комітет АБН видав листівку до політичних біженців усіх національностей, в якій вказував на шкідливі наслідки непотрібних між-національних сварок і ворожнечі та накликавав до добросусідського співжиття і згідної співпраці на всіх ділянках життя для загального добра біженців і їх народів. Так само, коли большевики та прихильні їм чинники поневили спроби примусової репатріації політичних біженців, з боку АБН появилася відозва до політичних біженців і виселенців усіх народів зі закликом дати солідарною і мужньою поставою належний відпір большевицьким зазіканням. Видано тем відповідну листівку з нагоди процесу й розстрілу провідника сербських повстанців ген. Драги Михайловича та інші.

Всі ці листівки й відозви, виходячи від окремих справ, підкреслювали їх загальну повязаність з цілістю проблеми визволення поневолених народів та вказували на konieczність їх спільної боротьби проти спільного ворога за спільні цілі.

ВИДАННЯ А Б Н .

АБН має тем свої окремі видання. Є це з першу чергу журнал "За свободу народів" /його французька назва: "Пур ля ліберте де Пепль"/, в якому друкуються статті на мовах поневолених народів /білоруській, литовській, мадярській, польській, російській, сербській, словацькій, українській, турецькій й інші/, а крім цього на мовах англійській, французькій і німецькій.

Перше число "За свободу народів" /літній 1945 р./

появилось з українського почину як збірник статей, провизаних одною провідною ідеєю, одним основним гаслом: "Свобода народам - свобода людині!". У збірнику підкреслюється зокрема необхідність постійного узгоджування спільної боротьби свободолюбних народів і потреба маніфестувати перед світом їх солідарну поставу супроти спільної загрози. Таке узгодження особливо необхідне в діяльності політичної пропаганди. Метою збірника було виділити бодай деякі головні моменти з великої боротьби поневолених і загрожених більшевизмом народів та підкреслити konieczність якнайбільшої співпраці і єдності в цій боротьбі.

Наступне число "За свободу народів" вийшло вже як перше офіційне видання Комітету АВН. Як орган Комітету АВН журнал поставив собі завдання пропагувати ідею Визвольної Революції Народів поневолених або загрожених більшевизмом, розкривати справжню суть московського більшевизму, інформувати широкий світ про боротьбу народів проти червоної Москви та вести відповідну пропаганду в користь цієї боротьби на зовнішньому міжнародньому форумі.

На зміст першого числа склалися статті: про розподіл Росії об'єднаними силами поневолених народів на ряд національних держав і свободний союз тих держав, про обвинувачення в одних ^в злочинах проти народів і людини так гітлерівського Берліна, як і більшевизмської Москви, про диктатуру й демократію; про боротьбу проти більшевизму білоруського, грузинського, литовського, польського, словацького й українського народів, як також народів Туркестану й інших.

Третє /офіційне друге/ число журналу "За свободу народів" присвячене в цілості Деклярації АВН. Всі ці речі подані на десятих мовах, а попереджені дошор вступною статтею в російській мові паном "АВН - авангард Визвольної Революції Народів".

Черговим виданням АБН є журнал "Набат", політично-інформаційний орган Комітету АБН на російській мові. "Набат" /стільки що "Дзвін на тривогу"/призначений для тих народів АБН, які розуміють російську мову, зокрема має бути використаний для пропаганди в Червоній Армії. Зміст "Набату" /появилися досі - листопад 1946 - два числа/ цікавий і різно-родний. Попри статті загального характеру, які спираються на засади Деклярації АБН, журнал подає багато вісток про боротьбу окремих народів проти большевизму та окрему увагу присвячує справі Червоної Армії, як тій сили, що її можна й необхідно поставити на службу Визвольній Революції Народів.

Крім двох названих журналів АБН видає ще журнал "Авангард" /появилось перше число/ що має бути органом фронту молоді АБН. Журнал пропагує потребу створення союзу організацій Молоді народів АБН, який узгодював би і кермував би усією проти-большевицькою роботою на цьому важному відтинку.

Відділ АБН "Південь" випустив збірник статей на англійській, французькій і німецькій мовах п.н. "АБН". Статті ці присвячені Деклярації АБН, справі Визвольної Революції Народів й організації єдиного визвольного фронту поневолених народів проти большевизму.

Крім цього випущено на різних мовах Деклярація АБН у формі окремих книжечок.

Незалежно від перелічених видань поодинокі народи /білоруси, словаки, чехи й інші/ присвячують справам АБН окремі сторінки у своїх революційних виданнях.

Коли взяти на увагу, що вся ця видавнича робота АБН проходить у своєрідних і до цього досить трудних обставинах, то дотепершні її виследи треба вважати поважним успіхом. На черзі стоїть завдання розбудувати дотепершні видання та створити нові, щоб у ще більшій мірі задовольнити потреби в цій ділянці.

МЕМОРІАЛ АВН НА МІРОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ.

На відтинку пропаганди на міжнародному форумі справи визволення поневолених народів, попри низьку поменших акцій, найповажнішим ділом було внесення на париську Мірову Конференцію спільного меморіалу від імені народів АВН.

Меморіал цей, що його доручено головам усіх не-більшевицьких делегацій та розіслано всім важли-шим пресовим агенціям і редакціям часописів в Ев-ропі й поза нею, викликав своєрідну сензацію в ди-пломатичному світі та відбився досить сильним від-гомонам у світській пресі.

Зміст меморіалу такий:

Комітет АВН звертає увагу Конференції на імпе-риалістичну роль СССР та на цілі, які поставили собі народи, зорганізовані в АВН.

Знищення більшевизму і установалення нового по-рядку в Середній та Східній Європі й підсоветській Азії, побудованого на засади самовизначення наро-дів, самостійних національних держав в етнографіч-них границях й ідей соціальної справедливості та добробуту широким народним мас - ось головна ціль АВН. Шлях, що веде до цієї мети - це організація революційних сил всередині СССР і в його сателі-тах та їх спільна боротьба проти більшевизму. Без цього і найкраща кон'юнктура /війна/ не може бути достатньою причиною для повного розвалу СССР.

Народи АВН внесли великий вклад у боротьбу по стороні Об'єднаних Націй з тією вірою, що після роз-грому нацизму здобудуть собі свободу і що засади Атлантийської Карти будуть застосовані також до них. Тимчасом тепершній режим у наших країнах - це панування терору й насильства, а проголошува-на більшевицькою Москвою та її слугами демокра-тія є тільки пропагандивним обманом.

Ціллю советів є здобути панування над цілим світом. Супроти того, доки існує СССР зі своїми завоюницькими планами, справжній мир неможливий.

Народи об'єднані в АВН, спрямуючись на Атлантийсь-

ку Хартю та 12 точок Трумена домагаються, щоби за-
сади повної національної і особистої свободи бу-
ли застосовані до всіх народів, отже щоб і народам
СССР і державам-сателітам СССР була дана можливість
вибору таких державно-політичних устроїв, як вони
хочуть і здійснення всіх демократичних прав і сво-
бід кожної людини.

Народи АБН домагаються, щоб інші революційні
уряди та центри і Визвольні Ради були признані
за Тимчасові Правління і парламенти заінтересо-
ваних націй, а повстанські революційні армії визна-
нані як воюючі армії СССР, як тоталітарна, імперія-
лістична й антидемократична сила, що пригноблює всі
народи, які перебувають у складі СССР, і держави-
сателіти, та як загарбницький чинник, який загрожує
цілому світові, повинен бути виключений з Органі-
зації Об'єднаних Націй. Большевицькі керівничі по-
винні бути поставлені перед міжнародний суд за ці-
лий ряд таких злочинів проти людства, як масовий
терор, організація плянового голоду, напасницькі вті-
ни, порушення міжнародних договорів і т.д.

В кінці меморіал стверджує, що миру не буде так
довго, доки не будуть здійснені домагання, відвиг-
нені Деклярацією АБН, доки не буде знищений поне-
вольвач народів і людини, ворог цілого цивілізова-
ного людства—большевизмом та доки не повстане на
руїнах СССР Блок Держав Вільних Народів.

Хоч час до того, щоб цей меморіал узяти на офі-
ційні наради Мирової Конференції, ще не наспів, про-
те він, більш як окремі меморіали поодиноких наро-
дів, має своє пропагандивне значення вже тепер і мо-
же мати ще більше в майбутньому.

АНЦІЇ В ОБОРОНІ ПРАВ СМІТАЛЬЦІВ.

Окрему увагу присвячував Комітет АБН обороні по-
старових вилтєвих справ політичних біженців і ім-
селенців усіх народів.

Окрім згадуваних уже листівок і відозв зі зак-
ликами до міжнародної солідарности й рішучого

відпору всяким ворожим намаганням, з ініціатииви АБН повстав "Міжнародний Комітет Захисту Людських Прав Політичних Біженців" /МІЗЛШПВ/, який провів широку акцію серед еміграції всіх народів за признання скитальцям повних людських прав і демократичних свобод. Сотки масових віч і зборів, десятки тисяч з винесених там резолюцій, адресованих до найвпливовіших церковних і світських чинників та окремих впливових політичних діячів - ось прояви цієї акції.

У резолюціях політичні біженці й виселенці всіх народів домагалися зокрема признання їм прав азилю, поселення національними групами в нових країнах, доки не буде можливості повернутися до визволених від большевизму Батьківщин, та забезпечення їм можливості культурно-політичного і господарського розвитку.

Ця акція заактивізувала широкий загальний політичний еміграцій народів АБН і в значній мірі спричинилася до скріплення в них духа солідарності та співпраці.

ВІДГУК АКЦІЇ І ЗАТРИВОЖЕНІ АТАКИ ВОРОГА.

Акції АБН знайшли сильний відгук так серед чинників йому прихильних, чи /бодай покищо! /неутральних, як теж і у ворога.

Видання АБН були обговорені на сторінках світової преси, а його меморіал на Мирову Конференцію в Парижі викликав жваве зацікавлення в багатьох дипл-оматів та численних журналістів. Майже всі ці відгуки в позасоветському світі були для АБН прихильні, а деякі поважні чужинні часописи признавали велику актуальність і життєвість ідей АБН та підкреслювали, що навколо цих ідей повинна об'єднатися ціла Європа в боротьбі за новий справедливий лад.

Натомість ворог - большевизм, відчувавши в ідеях і ділах АБН смертельну для себе небезпеку, відповів на них скаженими атаками в радіо і пресі, і то так у самому Советському Союзі, як і поза ним /напр. у Польщі, Чехії, Словаччині, Австрії й т.ш.,

Тут ворог ужив с його звичайного способу грубої лайки, підлого наклепу і безсоромної брехні, намагавчись представити АВН як реакційну /заскоружу/ й агентурну появу. Проте саме ці заїли, а рівночасно затримані атаки ворога є найкращим доказом, що ідеї АВН виростають з ґрунту сучасної дійсності в підсоветській Європі й Азії, що вони живі й правильні та вказують поневоленим народам непомилливий шлях до їх національного і соціального визволення. Атаки ворога тільки ще більше скріплюють у народів АВН переконання в єдиноправильності обраного ними шляху та тверду віру в їх перемогу.

КОНКУРЕНТИ Й НАСЛІДУВАЧІ.

АВН має тек своїх конкурентів і наслідувачів. Найповажніші з них це "Прометей" та "Інтермартем" /"Медиморе"/, обидві організації створені з польської ініціативи і справжнім їх завданням є дбати про уґрунтування передової ролі Польщі в середущій і східній Європі, між двома зглоттрьома морями /Балтійським, Адрійським і Чорним морем/. Під час коли "Прометей" постав уже давно /це за часів самостійної Польщі/, то "Інтермартем" зовсім сьшого походження, бо створене на еміґрації в 1944.р. Проте і одна і друга організація є нічим іншим, як начебто міжнародним прикриттям старого польського імперіалізму, добре відомого з крилатого гасла: "Польска од можа до можа!" /"Польща зтх моря до моря"!/.

Ні "Прометей", ні зокрема "Інтермартем" не охоплюють навіть у пляні всіх поневолених і загрозених більшевизмом народів, а далі - це найважливіше - вони є концепцією майбутнього взаємовідношення самостійних національних держав, а зовсім поминають основну справу: Як ці самостійні держави здобути? - Хоч, це правда, вони мають на це свою відповідь, а саме - зовнішня війна й інтервенція /вмешання/ західних потуг. Але стаючи виключно на плятформу інтервенції чужих сил, вони таким чином опре-

дгляють себе як знаряддя в чужих руках, як мале кон'юнктурне й агентурне.

Окрім двох згаданих організацій, є ще з боку російської емігранції спроби творити щось у роді міжнародних об'єднань, як, напр. "Вільний Союз Народів Росії", "Трудовий Національний Союз" й інші. Всі ці спроби походять здебільша від росіян білогвардійського або гласівського забарвлення і вся вага їх намагань не так в тому, як би допомогти народам визволитися зпід більшевизму, як радше в тому, як би зберегти єдність і неподільність Росії після неминучої загибелі більшевизму. Зпозая гарних слів про братній союз вільних народів усюди виглядає добре відоме обличчя російського централізму й імперіалізму, що одну форму поневолення народів Москвою хоче змінити іншою.

Будучи нещирими в своїх ідеологічно-програмо-вих закладах, а при тому кон'юнктурно-опортуністичними по своїх ідеях, ходен з тих конкурентів і наслідувачів не може порівняти АВН в ніякому відношенні.

Контрольні питання:

Які були дотепершні акції АВН на чужині? Що зроблено для поширення ідей АВН у масах? Які видання АВН появились досі і їх характер? Який зміст меморіалу АВН на Мірову Конференцію? Які проведені акції в обороні скитальців? Який був відгук акцій? Які є конкуренти й наслідувачі АВН?

У. МАЙБУТНІСТЬ СОЮЗУ АБН.

Короткий зміст з 2-го і 4-го розділу.

Після вибуху німецько-більшевицької війни, український народ творить, у боротьбі проти двох окупантів, УПА, а при ній організуються національні відділи інших народів Східної Європи й Азії. Визвольний фронт народів охоплює теж інші національні території. Ідеологічно-політичною надбудовою цього фронту стає I-ша Конференція Поневолених народів /21-22. XI. 1943 р. в Україні/. Конференція проголошує Манифест до поневолених народів, взиваючи їх до спільної боротьби з окупантами, та стверджує, що тільки визвольною революцією народів зсередини можна розвільнити СРСР.

Для планового координування революційно-визвольної боротьби народів, поневолених, або загрожених більшевизмом, постає АБН. Організування АБН і його діяльність проходить рівночасно на краєвих теренах і на чужині.

Дотепершня діяльність АБН на чужині йшла головню в таких напрямках:

- 1/створення і розбудова організаційного апарату,
- 2/поширення ідей АБН у народних масах шляхом усної і писаної пропаганди,
- 3/пропаганда на зовнішньоміжнародньому форумі справи визволення поневоленіх народів підсоветської Європи й Азії,
- 4/акції в обороні людських прав політичних біженців і виселенців.

Вся ця діяльність АБН на чужині знайшла, з одного боку, зацікавлення і здебільша прихильний відгук у позасоветському світі, а з другого боку, вона викликала гострі атаки з боку червоної Москви і її вислужників.

Існують теж спроби творити подібні до АБН і конкуруючі з ним організації /"Інтернаціонал", "Вільний Союз Народів Росії" і-ін./, які, однак, не мають здобрих підстав розвитку, ні виглядів на успіх.

Найближчі завдання АБН.

Коли йде про найближчі завдання, які стоять перед АБН, то вони розподіляються на дві основні групи: 1/дії на Рідних Землях, 2/акції на чужині.

Ті завдання перед якими під цю пору й на найближчий час стоїть АБН, цебто поневолені народи підсовєтської Європи й Азії, можемо коротко зясувати так:

1/розкривати на кожному кроці імперіалістичну, реакційну суть сталінського режиму, зокрема з висвітлювати ролі комуністичної партії в ньому та привілей пануючої верхівки коштом злиднів широких народних мас;

2/організувати організаційно-підпольні звена в усіх ділянках підсовєтського життя;

3/фізично знищувати найбільш надокучливих шпигунів й агентів большевицького режиму;

4/саботувати всі, організовані комуністичною партією і НКВД, або проводжені з їх ініціативи кампанії "добровільних" позик, понаднормову працю, стахановщину, "соцзмагання" і т.д.;

5/протицяти всій агітаційно-політичній роботі компартії і уряду на робітничому й шкільному відтинках;

6/проводити широку пропаганду серед бійців і старшин Червоної Армії з метою опанування її ідеями АБН і перетворення на армію Визвольної Революції Народів;

7/творити провідні центри для керування роботою революційно-визвольних організацій у рамках окремих національних груп;

8/наладувати звязки й узгоджувати роботу з іншими подібними підпільно-революційними організаціями для створення спільного визвольного фронту народів за одним пляном боротьби;

9/організувати й розгортати збройну боротьбу проти большевицького режиму під гаслом самооборони народів і з метою викликання загального протибольшевицького революційного зриву.

Знову ж завдання АБН на чужині на найближчий час це:

1/розбудувати організаційний апарат на всіх еміграційних теренах для їх повного охоплення своєю сіткою:

2/панувати широкі маси скитальців усіх народів усесіло своїми ідеями й впливами:

3/перевести на міжнародньому форумі широку акцію в користь справи визволення поневолених більшовизмом народів і признання повноти людських прав та демократичних свобод скитальцями:

4/розгорнути видавничу діяльність, на різних мовах народів і голосних світових мовах, з метою пропаганди ідей АБН на внутрішньому й зовнішньо-міжнародньому підтинках.

Вся ця робота мусить проходити під гаслом повалення большевицького режиму, створення незалежних національних держав усіх досі поневолених народів на їх етнографічних землях і побудови міжнароднього ладу на засадах рівності й добросусідської співпраці.

Плянуйте дії на час революції і війни проти ССРСР.

Революційна боротьба проти червоної Москви й її помічників, яка тепер проходить на теренах підсоветської Європи й Азії, має в дорідну хвилину перейти в загальний протибольшевицький збройний зрив поневолених народів. цей збройний зрив може бути попереджений вибухом зовнішньої війни проти ССРСР, або - навпаки - збройний революційний зрив може попередити вибух такої війни.

У випадку вибуху зовнішньої війни проти ССРСР, завданням АБН буде завдати большевизмові смертельний удар загальним пляновим збройним зривом поневолених народів на всіх підсоветських теренах. Впарі з цим мусить іти на всіх цих теренах процес самостійного державного будівництва слободолюбних народів, щоб зовнішній світ поставити не перед політичною порожнечою і революційним хаосом на

величанських просторах, а перед фактом творчої про-
будови визволеними народами нового справедливого
ладу. Во війна може сприяти визвольній революції
народів, а може й не сприяти, якщо б, подібно гіт-
лерівській інтервенції, пішла в розріз і проти її
основних гасел та ідеалів. Завданням політичного
Проводу народів буде поєднувати справами так,
щоб при сприятливих, чи несприятливих обставинах
добитися здійснення народних змагань у новому сві-
ті національної рівноправності й соціальної спра-
ведливості. АВН не вважає воєнну війну своєю го-
ловною ставкою, але лише сприятливою нагодою для
повного розгрому й швидкого завершення власної
революційно-визвольної боротьби.

У підготовці й проведенні збройного зриву поне-
воленіх народів проти більшовизму, АВН має віді-
грати роль керівного й координаційного чинника,
який допоможе їм досягнути бажану мету планоми
і цільними вступами в боротьбу всіх наявних ре-
волюційних сил. У цій боротьбі невіддільними й
невіддільними інтересами окремих
націй мають стояти загальний інтерес усіх поне-
воленіх народів. Нищення апарату державного насильства
/ масові саботажі в усіх галузях державного
апарату, дезерція з війська і перекид до революцій-
но-повстанських армій і т. д. / і введення нових
основ під власнодержавне життя мають проходити
планоно й узгоджено, у дружній співпраці всіх
свободолюбних народів, щоб забезпечити їх змаган-
ням належний і тривалий успіх.

Коли йдеться про маси скитальців, то їх пер-
шим завданням на випадок вибуху війни, чи револю-
ційного зриву буде активно включитися в визвольну
боротьбу їх народів. Якщо б безпосередня масова
участь еміграції в цій боротьбі була неможливою,
тоді завданням еміграційних мас буде всякими ін-
шими можливими способами допомагати їх Батьківщи-
нам у цій боротьбі / грошево, пропагандивно і т. д. /.

Величність мети та складність завдання вима-

коаліція і т.д./ Якщо йде про всі народи АБН, то вони могли б утворити в майбутньому, з метою забезпечення своїх інтересів, Союз Держав Вільних Народів, до якого можна б було узгоджувати зовнішню і військову-оборонну політику, та здійснювати господарську та всяку іншу взаємодопомогу незалежних держав. При цьому в зоні Союзу могли б існувати ще різні зв'язні й ширші зв'язання тих народів, які цього хотіли б, поскільки вони не протидіють б загальним інтересам Союзу.

Основне намагання АБН у цьому відношенні таке, щоб ту взаємодопомогу та співпрацю між народами, яка заіснувала під час боротьби проти спільного ворога, зберегти також після перемоги, та ще її поширити й посилити для загального добра всіх народів та тривалої безпеки їх життєвих інтересів.

Відношення ОУН до АБН і відношення члена ОУН.

Україна є в АБН найсильнішою силою, бо — поперше — зпоміж усіх поневолених народів підсоветської Європи й Азії український народ, поза російським, є найбільший, а подруге — саме український народ, по причині свого гео-політичного положення і в силу різних історичних обставин, несе на собі ось уже майже 30 років головний тягар боротьби з московським більшевизмом. В боротьбі проти більшевизму Україна відіграє роль головної рідної та пробово-передової /авангардної/ сили.

В останніх вісімнадцяти роках організатором революційно-визвольної боротьби українського народу проти наїзників, стала Організація Українських Націоналістів /ОУН/. Вона в головній і вирішальній мірі причинилася теж до створення УПА, в якій відіграла й далі відіграє роль основного керівного чинника. ОУН і УПА розгорнули саме ту ідеологічно-організаційну й військову-революційну роботу, яка доведе до постанови спільного визвольного протибільшевизмського фронту поневолених народів підсоветської Європи й Азії та члени українському

народом і верховне політичне керівництво - революційний уряд - Українську Головну Визвольну Раду /УГВР/.

Україна в Комітеті АБН є репрезентована якраз через УГВР, за якою стоять усі справді державотворчі та революційні українські сили, в тому числі й ОУН. Визвольна концепція АБН - орієнтація на власні револ. кабіл. сили поневолених народів, на Визвольну Революцію Народів, - є як само орієнтацією ОУН. Ця концепція зрештою повстала й виступала сама саме при активній і вирішній спільній та співдіяльній ОУН. Цей факт визначає існування тісного зв'язку поміж АБН та ОУН, він теж окресляє ті завдання, які виникають з цього для членів ОУН.

Справа АБН є теж справою ОУН і кожного її члена. Завданням кожного члена ОУН є, по своїй згоді, якнайбільше спричинитися до здійснення ідей, планів і змагань АБН. Кожний член ОУН повинен не лише сам засвоїти собі політичну платформу й Декларацію АБН, але завжди і всюди старатися про поширення ідей АБН у своєму довідлі та дати їй слов. найкращу частку для справи їх здійснення.

АБН охоплює своєю ідеологією та програмою всі діяльні життя народів і на всіх цих ділянках є великі можливості праці в дусі АБН. При цьому треба пам'ятати, що всяка акція, яка спрямована на психічну мобілізацію проти більшевизму широких мас власного народу, або допомагає, чи сприяє такій мобілізації мас інших народів, всяка акція, яка зближує ці народи до себе, затіснює між ними співпрацю на різних відтинках життя та спрямовує їх активність на шлях спільної боротьби проти спільного ворога за спільні цілі - кожна така акція і є саме складовою частиною з цілою діяльністю АБН і в кожній такій акції члени ОУН повинні приймати якнайвищу участь.

ОУН займає в загальному фронті боротьби поневолених народів проти більшевизму важливе місце, і кожний її член повинен бути свідомий тих обов'яз-

зкід та завдань, які стоять перед ним, як спільчас-
ним цілі боротьби.

Контрольні питання:

Які є найближчі завдання АБН? Які завдання стоять
перед АБН на час революційного зриву й війни
проти СРСР? Який повинен бути післявоєнний лад та
відносини між народами? Яке є відношення ОУН до
АБН? Які є завдання члена ОУН у відношенні до АБН?

Короткий зміст усіх розділів.

Основне змагання кожного народу - це змаган-
ня до державної самостійності, при чому в бороть-
бі проти гнобителів коначний є спільний фронт
поневолених народів. Ідея спільної боротьби наро-
дів проти окупантів має в Україні давню традицію.
В новітніх часах вона тягнеться червоною ниткою
почерез "Кирило-Методіївське Брацтво" і З'їзд На-
родів у Києві в 1917 р. аж до II Великого Збору
ОУН у 1941 р. і видання журналу "Наш Фронт" та
перших спроб організації спільного визвольного
фронту поневолених народів проти більшовизму.

Після вибуху німецько-більшевицької війни
український народ творить, проти цих окупантів,
УПА, а при ній організуються національні відділи
інших народів Східної Європи й Азії. Визвольний
фронт народів охоплює теж інші національні тери-
торії. Ідеологічно-політичною надбудовою цього
фронту стає I-ша Конференція Поневолених Народів
/21-22. XI. 1943. р. в Україні/. Конференція прого-
лошує Манифест до поневолених народів, взиваючи
їх до спільної боротьби з окупантами, та стверджує,
що тільки визвольною революцією можна розвалити
СРСР.

Після закінчення другої світової війни біль-
шевицька Москва окупувала низку нових країн се-
редньої і південно-східної Європи. Протибольшеви-
цький визвольний фронт народів полярився тепер
і на ці нові країни та оформився в Антибільшеви-
цький Блок Народів /АБН/. Ідеологічно-політичні
й організаційні основи АБН закладені в проєкті

політичної платформи АБН та Деклярації Комітету АБН, створеного на установчому зібранні 16. квітня 1946 р. АБН спирається на тезах, що кожний народ має право на власну самостійну суверенну державу на своїй етнографічній території та що досягнути цю мету можна єдиною шляхом Визвольної Революції Народів.

Діяльність АБН проходить рівночасно на власних теренах і на чужині.

Дотеперішня діяльність АБН на чужині йшла головю в таких напрямках:

1/створення і розбудова організаційного апарату, 2/поширення ідей АБН у народних масах шляхом усної і писаної пропаганди, 3/пропаганда на всенародно-міжнародньому форумі справи визволення поневолених народів підсоветської Європи й Азії, 4/виступи в обороні людських прав політичних біженців і дисидентів.

Вся ця діяльність АБН на чужині знайшла, з одного боку зацікавлення і здебільша прихильний відгук у позасовєтському світі, а з другого боку вона викликала гострі атаки з боку червоної Москви і її вислужників.

Існують теж спроби творити подібні до АБН і конкуруючі з ним організації /"Інтермарш", "Вільний Союз Народів Росії" і т.д./, які одначе не мають здодових основ розвитку, ні виглядів на успіх.

Завданням поневолених народів на найближчий час є широкий і масовий саботаж на всіх ділянках підсоветського життя, революційно-визвольна пропаганда /зокрема в Червоній Армії/ та організація і розгортання збройної боротьби проти більшевизму на всіх теренах.

Завданням АБН на чужині є опанувати маси емігрантів усецїло своїми ідеями та впливами й повести широку пропаганду визвольної боротьби народів на міжнародньому форумі. На випадок війни проти ССРСР, чи революційного зриву внутрі Советського Союзу,

еміграція повинна включитися безпосередньо в цю боротьбу, а колиб це було неможливо, тоді посередньо. Треба кинути всі сили на цю боротьбу за національні ідеали та за новий справедливий лад у світі.

В організації АБН і розгортанні його діяльності приймала активну участь ОУН. Обов'язком кожного члена ОУН є боротися за здійснення ідей АБН, бо ці ідеї відповідають найгострішим потребам та добре зрозумілим інтересам українського народу.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Д Е Н І Я Р А Ц І Я АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОГО БЛОКУ НАРОДІВ /АБН/

В імя великої мети прогресу людства – свободи народів і людини кінцевою є боротьба з більшевизмом.

Большевизм, як тоталізм найгіршого типу, це – поруч з фашизмом – найбільш вороже ідей свободи реакційне явище сучасної епохи. В основі більшевизму, що виступає під прикриттям "демократичної" фразеології, так само, як і в основі фашизму, що криється під "національними" гаслами, лежить злочинна теорія й практично-терористичної партійної диктатури, що виключає будьяку свободу, демократію і національну гідність. Така диктатура під назвою "диктатури пролетаріату" в формі "радянської влади" панує в більшевизькій самодержавній імперії – ССРСР, що є правдивою тюрмою народів Східної Європи й Азії та пострахом народів цілого світу. Запровадивши в ССРСР бездушний поліційно-бюрократичний режим примусового "соціалізму" сталінського зразка, що є потворною міцаниною державно-капіталістичної системи експлуатації людської праці і безглузлого комуністичного експериментаторства, більшевизм ограбував народи ССРСР

і тримає їх в путах нестерпного національно-політичного і соціально-економічного поневолення, в злиднях і голоді та безпросвітньому духовому і фізичному рабстві, під тиском нечуваного терору. Як і фашизм, прагнучи до монопольного панування над світом, більшевизм культивує безоглядний милітаризм за під гаслом "світової комуністичної революції" і "визволення народів від капіталізму" здійснює найбільш небезпечний для всіх народів імперіалізм, що неминуче веде до руйнівних війн та неспокою в усіх країнах. Більшевицький тоталізм і імперіалізм загрожує всьому цивілізованому людству, якого культуру і духовні цінності брутално переписує його ставка на примітивну матеріальну силу.

Боротьба з більшевизмом за свободу народів і людини, так само, як і боротьба з фашизмом за цю саму мету — це є найбільш прогресивний і революційний фактор сучасності. Після розгрому фашизму більшевизм лишився єдиним оплотом реакції в світі. Його штурмують сьогодні в героїчній боротьбі поневолені або загрожені ним свободолюбні народи, ті самі, що в недавньому часі штурмували і в спільній боротьбі розгнали фашизм. В цій боротьбі, так само, як і в боротьбі з фашизмом, вирішується доля не лише окремих народів. Від неї залежить рятунки або загибель людства. Тому справді великою справою є справа народів і людей світу. І тому історичною необхідністю є об'єднання їх для спільної антибільшевицької акції такого ж міжнароднього масштабу, як переможно завершена акція антифашистська. Невідкличимим наказом часу є створення єдиного антибільшевицького фронту та єдиного координуючого центру боротьби з більшевизмом.

Ідучи назустріч цьому наказові часу, ми — представники державно-політичних чинників та національно-визвольних антибільшевицьких центрів і організацій народів, поневолених або загрозованих більшевизмом, народів, що борються за свою свободу проти біль-

левизму і в цій боротьбі є союзниками, об'єднуємо свої визвольні зусилля для досягнення спільної мети і творимо цим

АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКИЙ БЛЮК НАРОДІВ /АВН/.

АВН є об'єднання свободолюбних народів для спільної боротьби з більшевизмом. Його геополітичний за-сяг - вся підбольшевицька Європа й Азія. Фіни, естонці, латиші, литовці, кривичі /білоруси/, поляки, словаки, чехи, угорці, серби, хорвати, словінці, альбанці, болгары, румуни, українці, козаки Дону й інших козацьких земель, калмики, північно кавказькі народи, грузини, армени, азербейжанці, туркестанці /туркмени, узбеки, таджики, казахи, киргизи, каракалпаки/, росіяни і всі народи т.зв. РСФСР, татари, башкири, монгольські і інші народи Сибіру та Далекого Сходу - такі є народи, до їх охоплює АВН. Кожен з цих народів має свої окремі проблеми до вирішення і свої особливі цілі, але для всіх них в АВН є головне одне: боротьба з більшевизмом! Цій боротьбі повинно бути підпорядковане все інше в АВН. На свійому прапорі, як основну мету своєї боротьби, АВН підносить гасло:

СВОБОДА НАРОДАМ! СВОБОДА ЛЮДИНІ І

Боротьба за здійснення цього гасла означає боротьбу п р о т и

т о т а л і т з м у всіх видах під назвою "соціалізму" - інтернаціонального, чи національного, під назвою "комунізму", у вигляді диктатури класу, партії, чи особи з "демократичною", чи "національною" зовнішністю;

и м п е р і я л і з м у і и м і т а р и з м у - в і м я с в і т о в о ї р е в о л ю ц і ї, в и з в о л е н н я н а р о д і в, с в і м я п о н у в а н н я "в и ц і х" р а с і н а ц і ї, п і д с т я г о м і н т е р н а ц і о н а л ь н о - н і г р і т і с т и ч н и х ч и н а ц і о н а л ь н о - м о н і с т и ч н и х і д е ї, "і с т о р и ч н и х п р а в", "е к о н о м і ч н и х з а - к о н і в", р е л і г і ї н и х ч и с в і т о г л я д о в и х п р и н ц і п і в; н а ц і о н а л ь н о г о п о н е в о л е н н я - з а м а с к о в а н о г о в в и г л я д і "р а д я н с ь к о ї д р у з б і н а р о - д і в" п і д п р о в о д о м "в е л и к о г о" і "п е р е х о д о в о г о" н а р о д у, ч и о д е р ж о в о г о, в в и г л я д і п р я м о г о п а н у в а н н я "н а р о д і в -

панів" над "народами-рабами";

державно-політичних устроїв, насильно накинених народам шляхом фальшування їх волі чи шляхом збройного насильства, нехтуючих права кожної окремої людини;

соціально-економічних відносин, допускаючих експлуатацію людини людиною класові, кастові, партійні, чи якісь інші привілеї або обмеження, під капіталістичною чи "соціалістичною" вивіскою;

духово-культурного гніту, насильства над сумлінням і думкою людини в ім'я накинених зверху теорій, доктрин, чи вірувань;

терору держави, класи, партії, постійного страху людей перед репресіями, тюрмами, концтаборами, каторжними роботами, засланнями і примусовими переселеннями;

злиття в і голоду народних мас, постійної безпросвітної боротьби людини за шматок хліба і існування в світі;

з а

демократію-правдиву, несфальшовану і не поділену на "пролетарську" і "буржуазну" чи якусь іншу "демократію", а демократію, як дійсну владу всього народу, справжнє народовластя;

суверенність і рівноправність всіх народів, без різниці раси і величини, за принципом повного національно-політичного самовизначення і державного відокремлення народів; визволення народів з під влади загарбників, відновлення їх самостійних національних держав в етнографічних межах та направлення всіх кривд, заподіяних народам пануванням загарбників /зокрема повернення до своїх етнографічних земель населення, витісненого звідти колонізаційною політикою загарбників/;

вільний вибір народами форм своїх державно-політичних устроїв і здійснення всіх демократичних прав і свобод окремої людини;

в і л ь н и й в и б і р народами форм соціально економічних відносин в своїх державах, на ґрунті соціальної справедливості та відповідності їх до реальних життєвих інтересів широким народним мас і всебічних потреб кожної людини;

в і л ь н у д у х о в о - к у л ь т у р н у т в о р ч і с т ь, дійсну непаперову, а реальну свободу сумління, думки, слова і творчого чину людини;

з в і л ь н е н я л ю д и н и від тиску всякого терору і забезпечення права кожної людини на хліб і гідне людське життя.

Борячись під цим прапором, АБНІСЬ сьогоднішній конкретній дійсності бореться конкретно

п р о т и

б о л ь ш е в и ц ь к о ї т ю р м и н а р о - д і в - С С С Р та большевицьких режимів у васальних державах і сателітах ССРС;

б о л ь ш е в и ц ь к о ї т о т а л і т а р н о ї с и с т е м и державно-політичній, соціально-економічній і духово-культурній площині життя народів ССРС та васальних держав і сателітів ССРС;

б о л ь ш е в и ц ь к о г о т е р о р у, злиднів і голоду народних мас в ССРС та васальних державах і сателітах ССРС;

з а

з р у й н у в а н н я большевицької тюрми народів - ССРС та ліквідацію большевицьких режимів у васальних державах і сателітах ССРС;

с а м о с т і й н і, соборні, ні відкого незалежні національні держави вільних народів на руїнах ССРС і повернення повної незалежності васальним державам і сателітам ССРС;

п о в н у д е м о к р а т и з а ц і ю всього державного і суспільного життя народів; визволення з під большевицтвом та новий справедливий соціальний лад в їх цільних державах в інтересах народних мас.

Маячи своїм першим і основним завданням - ор-

ганізувати і провадити погоджену і за єдиним планом скоординовану антибольшевицьку визвольну боротьбу поневолених і загрожених большевизмом народів, АБН прагне до того, щоб по остаточнім знищенні большевицької терантії на світі запанував трезалий і зорчий мир між народами, при якому кожен народ мав би цілковито забезпечену безпеку своїх державних кордонів від усякої воєнної агресії, а всі люди в усіх країнах могли б жити в спокої, вільні від усякого страху війни і нужди. Тому в завдання АБН входить також створення в майбутньому такої форми дружнього співжиття держав народів АБН, яка, не обмежуючи їх суверенітету, уможливить як найтіснішу співпрацю між ними та забезпечить їх від усякої загрози насильства, як з зовні, так і в нутрі Блоку. Такою формою може бути створений на базі АБН Блок Держав Вільних Народів, де б узгіднювалася зовнішня і мілітарно-оборонна політика та здійснювалася господарська і всяка інша взаємодопомога цілком незалежних держав, не зв'язаних між собою жодним імперіальним режимом. В лоні Блоку можливі будуть всякі федерації, коаліції та інші зв'язки і ширші зв'язання тих народів, що не загрожуючи загальним інтересам Блоку до того прагнуть.

Як об'єднання народів передумств для боротьби з большевизмом, АБН включає в себе перш за все всі активні революційні національно-визвольні сили народів, що стоять на становищі непримиренної боротьби проти большевизму за здійснення проголошеної АБН мети. Шлях до здійснення мети, що його АБН вважає, є

ВИЗВОЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ НАРОДІВ

— революція національно-політична, соціальна і культурна революція народів в ССРСР та країнах, опанованих большевизмом, революція народних мас — селян, робітників і трудової інтелігенції, цих основних суспільних верств, що є постійними захесниками свободи й незалежності своїх народів.

Ставлячи на Визвольну Революція Народів в ССРСР

та в опанованих більшевизмом країнах, АБН об'єднує в єдиному антибільшевицькому фронті всіх, кому дорогі ідеали свободи народів і людини, включаючи до цього фронту всі здорові течії політичної думки і чину в усередині кожного народу, які б методи боротьби з більшевизмом вони не застосували, підпорядковуючи їх одній меті і одній стратегії боротьби за її досягнення.

Факторами політично-військової сили і авангардом Визвольної Революції Народів АБН вважає революційно-політичні організації народів АБН і революційні повстанські армії цих народів. Також вояцтво Червоної Армії, де є сини поневолених більшевизмом народів, потенційно творить собою армію поневолених народів і під впливом ідей АБН перетворить Червону Армію в армію Визвольної Революції Народів. Її ідейно-політичне ядро творять уже сьогодні революційні політичні організації та повстанчі армії народів АБН. Так само числить АБН і на вояцтво відполітників Червоної Армії в засільних державах та сателітах СРСР. Головною в підставою сили Визвольної Революції Народів АБН вважає народні маси - невичерпне й невичерпне джерело революційних енергій, маси, що їх мобілізувати й організувати навколо ідей визвольно-революційної боротьби проти більшевизму в єдиному антибільшевицькому фронті за реальні й конкретні їх життєві інтереси - є завданням об'єднаних в АБН національно-визвольних організацій.

Випрок історії над більшевизмом вже принесено: більшевизм мусить зникнути з лиця землі, щоб людство могло жити в мирі, спокої, правді і добрі.

Смерть більшевизму моги! - девіза нинішнього дня. На штурм більшевизму стають усі свобододолюбні народи і люди світу. Ненависть більшевизму все більше єднає їх в одну згуртовану спільноту. Негідня більшевицькі спроби підкорити всі народи світу своєму впливові при допомозі облудних гасел своєї міжнародньої агентури - Комінтерну - остаточно заломалися. Комінтерн, здемаскований

С В О Б О Д О Л Ю Б Н І

НАРОДИ Й ЛЮДИ ВСЬОГО СВІТУ

Є Д Н А Й Т Е С Я

В БОРОТЬБІ ПРОТИ БОЛЬШЕВИЗМУ

ЗА СВОБОДУ НАРОДІВ І ЛЮДИНИ!

